

ΕΥΗΧΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ

ΝΕΑΝΙΚΕΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ Ι. Ν. ΑΓΙΟΥ ΑΧΙΛΛΙΟΥ

• ιστοσελίδα Ι. Ν. Αγ. Αχιλλίου: www.inaa.gr | • e-mail: inaagr@gmail.com | • τηλέφωνο: 2410 537-159

ΤΕΥΧΟΣ 6

Χαίρει ἔχογσα, ἡ Θεσσαλία, σὲ ἀκοίμητον φρογρόν, προστάτην,
καὶ τῆς Λαρίχης ἡ πόλις ἀδάμαντα, ἡ Ἐκκλησία τὴν εὐήχον σάλπιγγα,
τὸ τοῦ Υἱοῦ ὁμοούσιον κηρύζουσαν, Πάτερ Ἅγιε Ἱεράρχα Ἀχίλλιε,
Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2018

Η μέλλουσα Κρίση

Την τρίτη Κυριακή του Τριωδίου, που λέγεται των Απόκρεω, η Αγία μας Εκκλησία παρουσιάζει την ευαγγελική περικοπή της μέλλουσας κρίσης. Ο Χριστός περιγράφει με ποιον τρόπο θα έρθει για δεύτερη φορά: όχι άσημος στα κρυφά, αλλά ορατός από όλους με τυμπανοκρουσίες αγγελικές, όχι ταπεινά ως απλός άνθρωπος, αλλά με όλη τη θεική Του δόξα ως Θεάνθρωπος παντοδύναμος, όχι για να υποδείξει οδό σωτηρίας, αλλά για να ζυγίσει τις πράξεις του καθενός μας.

Και θα έρθει, λέει, “κρίναι ζώντας και νεκρούς”. Θα είναι η ώρα της κρίσεως, της αποτίμησης της ζωής κάθε ανθρώπου από Αδάμ άχρι της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου. Τίποτε δε θα μείνει κρυφό εκείνη τη στιγμή. «Ω ποία ώρα τότε...!» Τα βιβλία θα ανοίξουν και τα κρυμμένα θα δημοσιευτούν. Καλές και άνομες πράξεις, λόγιοι φθονεροί και αγαθοί, συμπεριφορές θεάρεστες και διαβολικές, όλα «γυμνά και τετραηλισμένα» όχι μόνο στον Τρισάγιο Θεό, που όλα τα γνωρίζει, αλλά και στους ανθρώπους όλων των αιώνων.

Όλοι οι άνθρωποι θα βλέπουν το Δίκαιο Κριτή, ο Οποίος θα εμφανιστεί με κριτήριο την αγάπη, αφού είναι η ΑΓΑΠΗ. Και θα χωρίσει τους ανθρώπους σε δύο μερίδες, μία στα δεξιά Του, (οι σεσωσμένοι), και μία στα αριστερά Του, (οι κολασμένοι), όπως ξεχωρίζει ο βοσκός τα πρόβατα από τα κατσίκια. Όλοι θα βλέπουν το Φως του Χριστού, αλλά ενώ οι δίκαιοι θα αισθάνονται τη φωτιστική Του δύναμη, οι αμαρτωλοί θα αισθάνονται την καυστική.

Στα δεξιά Του θα βρίσκονται τα πράα και άκακα και υπάκουα πρόβατα. Οι άνθρωποι, δηλαδή, που αγάπησαν τον Χριστό, που υπάκουσαν στις άγιες εντολές Του, που ακολούθησαν με χαρά τους λόγους του Ευαγγελίου, που προσέτρεξαν με μετάνοια σ’ Εκείνον ζητώντας την άφεση των αμαρτιών και τη λύτρωση και που αγάπησαν την εικόνα του Θεού, τους ελάχιστους αδερφούς του Εσταυρωμένου. Αυτοί θα είναι οι ευλογημένοι, που θα παρακαθίσουν με το Αρνίο στο τραπέζι της Βασιλείας του Θεού. Διότι, αυτοί θυσίασαν το «εγώ» τους, το χρόνο τους, την καλοπέρασή τους, τα υλικά τους αγαθά, τα σχέδιά τους, τη ζωή τους όλη στην αγάπη του Θεού, καθώς και στη διακονία και ανακούφιση των πονεμένων και δυσκολεμένων παιδιών του Χριστού και δικών τους αδερφών.

Στα αριστερά του, από την άλλη, θα βάλει τα ερίφια, τα αγριοκάτσικα, που είναι ατίθασα και ανυπάκουα. Είναι εκείνοι οι άνθρωποι που έζησαν χωρίς Χριστό. Εκείνοι, που κυριευμένοι από τον εγωισμό τους δεν αγάπησαν ούτε το Θεό ούτε την ζωντανή ει-

κόνα Του, αφού ο φίλαυτος, κατά τους Πατέρες, δεν μπορεί να είναι ούτε φιλόθεος ούτε φιλόανθρωπος. Εκείνοι που βλασφημούσαν το Άγιο Πνεύμα. Εκείνοι που ήταν άπιστοι, αιρετικοί, χλευαστές του Ευαγγελίου, πολέμιοι της Ορθόδοξης Εκκλησίας, αρνητές του Σωτήρα Χριστού και της αγιαστικής Χάρης των Μυστηρίων. Όσοι επαναπαύτηκαν από την πνευματική τους αυτάρκεια και είπαν «δε Σε έχουμε ανάγκη Θεέ!». Όσοι αδιαφόρησαν για το μήνυμα της μετάνοιας και της αγάπης, «της εν Χριστώ Ιησού» και δεν αγάπησαν αληθινά ούτε τον άνθρωπο. Διότι, κάθε φιλόανθρωπη συμπεριφορά πρέπει να γίνεται στο Ονομα του Χριστού και μόνο, αλλιώς καταντά απλός ουμανισμός χωρίς πνευματικό αντίκρουσμα και όφελος. Όλοι αυτοί θα αισθανθούν την αποστροφή του Κυρίου και θα πάρουν τη θέση τους στην αιώνια κόλαση.

Αρα, σύμφωνα με τους αδιάψευστους λόγους του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, κόλαση και Παράδεισος υπάρχουν. Βέβαια ο Θεός «θέλει πάντας ανθρώπους σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθεῖν». Γι’ αυτό άλλωστε έγινε άνθρωπος και σταυρώθηκε και αναστήθηκε. Αλλά ποιος τελικά θα σωθεί εξαρτάται και από τη δική μας θέληση και προαίρεση και διάθεση και προσπάθεια. Οφείλουμε να αγαπήσουμε τον Χριστό με όλη μας την ψυχή, με όλη τη δύναμη της ύπαρξής μας και να Χριστοποιηθούμε. Να αγιάζουμε συνεχώς τη ζωή μας με μετάνοια και έργα αγαθά και στο Θεό ευάρεστα, ώστε να προσελκύνουμε τη Θεία Χάρη που «τα ασθενή θεραπεύει και τα ελλείποντα αναπληροῖ», για να καθαριζόμαστε από «παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος» και αγαπώντας τον Κύριο να αγαπάμε και την έμψυχη εικόνα Του, τον άνθρωπο. Τότε θα ζει μέσα μας ο Χριστός και κάθε σκέψη, επιθυμία, λόγος και πράξη θα είναι του Χριστού, θα είναι άγια και δίκαια και αληθινά.

Ο Χριστός στο πρόσωπο του αδερφού μας, του πλησίον, χτυπά τη θύρα της καρδιάς μας. Αν Τον αναγνωρίσουμε και Του ανοίξουμε, τότε θα μπει στο σπίτι μας και θα δειπνήσει μαζί μας. Θα έχουμε ανοίξει την πόρτα του Παραδείσου και θα είναι η Βασιλεία Του εντός μας. Διαφορετικά, αν αμελήσουμε ή αρνηθούμε, θα ακούσουμε «πορεύεσθε απ’ εμού οι κατηγορούμενοι εις το πυρ το αιώνιον». Στο χέρι μας είναι να αποφύγουμε τον εφιάλτη και μέσα από την «αγάπη δι’ έργων ενεργουμένη» να αξιωθούμε να ακούσουμε την Κυριακή φωνή «δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός, κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν από καταβολής κόσμου».

παπα-Φα

Χαιρετισμοί στην Παναγία!!!

Μέσα στην πορεία της Σαρακοστής στον δρόμο για το Πάσχα έχουμε ανάγκη να ξεποστάσουμε πνευματικά, να πάρουμε δυνάμεις. Τα βράδια της Παρασκευής στο τέλος της βδομάδας γεμίζουν ασφυκτικά οι εκκλησιές για την ακολουθία του Ακαθίστου ύμνου και των χαιρετισμών στην Θεοτόκο.

Ακάθιστος ονομάστηκε ο ευχαριστήριος ύμνος στην Παναγία ως Υπέρμαχο Στρατηγό. Τον έψαλλαν οι κάτοικοι της Κωνσταντινούπολης στο ναό των Βλαχερνών, όλη τη νύχτα σε όρθια στάση, εις ένδειξη ευχαριστίας για την διάσωση τους από βαρβάρους εχθρούς.

Οι χαιρετισμοί πήραν το όνομα τους από την λέξη «Χαίρε», δηλαδή τον χαιρετισμό που απεύθυνε ο Αρχάγγελος Γαβριήλ στην Παναγία μας κατά το γεγονός του Ευαγγελισμού.

Είναι ένα ποιητικό κείμενο που αποτελείται από 24 στροφές - που ονομάζονται εκκλησιαστικά «οίκοι» - σε ακροστιχίδα με τα 24 γράμματα του αλφαβήτου. Οι δώδεκα οίκοι καταλήγουν με το «Χαίρε νύμφη ανύμφευτε» και οι υπόλοιποι δώδεκα με το «αλληλούια». Με λέξεις και επίθετα ανείπωτης ομορφιάς, αναφέρονται οι προτυπώσεις του Χριστού και της Θε-

οτόκου στην Παλαιά Διαθήκη, εξιστορούνται τα περιστατικά μέσα από την ζωή και το κοσμοσωτήριο έργο του Κυρίου, ενώ τονίζεται ιδιαίτερα η προσωπικότητα και η θέση της Παναγίας στην εκπλήρωση του σχεδίου της σωτηρίας του ανθρώπου.

Από παιδί μου άρεσε αυτή η ακολουθία! Θυμάμαι την χαρά που κάναμε όταν ερχόταν η Παρασκευή, φέρναμε πασχαλιές στην Εκκλησία, που κόβαμε απ' τα ανθισμένα κλαδιά για να στολίσουμε την εικόνα Της.

Μα και αν πέρασαν χρόνια και αν άλλαξαν λιγάκι οι εποχές, πολλές φορές οι σύγχρονοι άνθρωποι νοιώθουμε τόσο αδύναμοι μέσα στην καθημερινότητα μας. Μια σειρά από προβλήματα και θέματα μας πιέζουν αφόρητα και μας αγχώνουν.

Ομως η μητρική αγκαλιά Της είναι αυτή που θα μας περιμένει αυτή την περίοδο να μας περιθάλψει στοργικά, να γίνει το απάνεμο λιμάνι μας, να μας δώσει κουράγιο και δύναμη, να μας ακούσει. Ανείπωτης αξίας η πρεσβεία της, μας οδηγεί στην χαρά της Πασχαλιάς και της αιωνιότητας μας!

Αντώνης

25η Μαρτίου 1821.

Αφορμή για περισυλλογή.

Εξέχουσα φυσιογνωμία της Ελληνικής Επανάστασης του 1821, αποτελεί ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης ή Γέρος του Μοριά, όπως τον ονόμασε ο λαός κατά τη διάρκεια του αγώνα. Γεννήθηκε στις 3 Απριλίου 1770 στο Ραμοβούνι της Μεσσηνίας, από οικογένεια με γερές επαναστατικές ρίζες από το 18ο αιώνα. Σε ηλικία μόλις είκοσι δύο ετών, έλαβε μέρος στην πρώτη μεγάλη του επιχείρηση, το 1792, όταν υποστήριξε το θρυλικό Ανδρούτσο -πατέρα του Οδυσσέα- στην "Ξενοφώντειο", κλέφτικη εποποιία από τη Μάνη προς τις βορεινές ακτές του Μοριά, την παραλία της Βοστίτσας.

Αυθόρμητος και αφοσιωμένος στα ιδανικά του αγώνα, με βαθιά πίστη και λαϊκή σοφία γέμισε τις σελίδες της ιστορίας με το όνομά του. Αν και πέθανε σε ένα κλίμα γενικής αναγνώρισης της προσφοράς του στο Έθνος, γνώρισε τον πολιτικό διωγμό στην Βαυαροκρατούμενη Ελλάδα και εισέπραξε μια θανατική καταδίκη.

Τα απομνημονεύματα του Γέρου του Μοριά, με τίτλο "Διήγησις Συμβάντων της Ελληνικής Φυλής", τα χρωστούμε στον Γεώργιο Τερτσέτη, που μαζί με τον Αναστάσιο Πολυζωΐδη αποτέλεσαν την πιο ακέραιη δικαστική συνείδηση του δευτέρου τετάρτου του 19ου αιώνα. Και αυτό γιατί, όταν οι Βαυαροί ήθελαν να σκοτώσουν τον Κολοκοτρώνη, ο Τερτσέτης και ο Πολυζωΐδης αντιτάχτηκαν ανοιχτά σε αυτή την ανοικτή δολοφονία, αδέκαστοι, φιλελεύθεροι υπηρέτες του νόμου.

Το 1833, συγκεκριμένα, θέλοντας να ξεριζώσει κάθε επαναστατική κίνηση κατά του καθεστώτος της,

η Αντιβασιλεία, και να αφαιρέσει από τη μνήμη των Ελλήνων οποιαδήποτε αναφορά της Εθνικής Παλιγγενεσίας, παραπέμπει σε δίκη για "εσχάτη προδοσία" το Θεόδωρο Κολοκοτρώνη και το στρατηγό Πλαπούτα.

Μοίρα αγαθή του Έθνους, θέλησε μέσα στη σύνθεση του δικαστηρίου που δικάζε το Γέρο, να βρίσκονται οι δύο πατριώτες δικαστές. Είχε οργανωθεί εις βάρος του Κολοκοτρώνη, δίκτυ ψευδομαρτύρων και όλη η Ελλάδα παρακολουθούσε την έκβαση της δίκης με κομμένη την ανάσα. Και τότε, μέσα στη γενική οδύνη, υψώθηκαν πελώρια τα αναστήματα των δύο ανδρών, που αρνήθηκαν, παρά τη βία εναντίον τους, να υπογράψουν την απόφαση της εις θάνατον καταδίκης του Κολοκοτρώνη.

Ο Τερτσέτης δε δίστασε να βροντοφωνάξει προς τον σκωτσέζο εισαγγελέα Μέισον: "Ποιός είσαι εσύ ώ Επίτροπε που ήρθες στη χώρα μας να μας δικάσεις; Είσαι αλλόεθνος. Και για να είσαι αλλόεθνος δεν μπορεί να είσαι δίκαιος. Δεν μπορείς να δικάσεις Ελληνες. Ξέρεις να λες Ελλάδα στα ελληνικά, μα τίποτε δε νοιώθεις απ' ότι σπουδαίο, μεγάλο και αιώνιο κρύβει τούτη η λέξη στα σπλάγχνα της. Κατάλαβες τη θέση του εισαγγελέα σε ελληνικό δικαστήριο αλλά δεν έχεις θέση στην ελληνική δικαιοσύνη Επίτροπε. Είσαι εκτός φύσει και θέσει. Θέλεις να δικάσεις τους Ελληνες με τον πατριωτισμό του Εγγλέζου. Ο εθνισμός μας, ώ Επίτροπε, είναι θεμελιωμένος στα αίματα οκτακοσίων χιλιάδων Ελλήνων που θυσιάστηκαν εις τον αγώνα. Θα ήταν κατάρα Θεού αν εμείς την ημέρα εκείνη της δίκης το ξεχνούσαμε αυτό".

Οι δύο δικαστές παραπέμπονται σε δίκη με την κατηγορία “της αρνήσεως της υπηρεσίας και παραβάσεως της εχεμύθειας, με σκοπόν ιδιοτελή προς βλάβη του Κράτους”. Ο επίλογος γράφεται το 1836 όταν ο Οθωνας αποφασίζει να δώσει χάρη στον Κολοκοτρώνη και τον Πλαπούτα.

Ο Τερτσέτης ιστορικός, λόγιος, νομικός, θεωρείται δικαίως μέγας διαφωτιστής του Έθνους. Γεννημένος στη Ζάκυνθο το 1800 και εξοικειωμένος από μικρός με τους θρύλους της κλεφτουριάς, υπήρξε καθηγητής της Παγκόσμιας και Ελληνικής Ιστορίας στο “Κεντρικόν Πολεμικόν Σχολείον”, την υποτυπώδη δηλαδή Σχολή Ευελπίδων που είχε ιδρύσει ο Καποδίστριας στο Ναύπλιο. Αργότερα διορίζεται δικαστής στην Τριπολιτά και την περίοδο της δίκης του Κολοκοτρώνη βρίσκεται δικαστής στο Ναύπλιο.

Ο Τερτσέτης υπήρξε ο άτεγκτος δικαστής, που έσωσε την τιμή της Δικαιοσύνης αλλά και τη ζωή του Κολοκοτρώνη. Σπουδαία παρακαταθήκη αλλά εξίσου βαριά κληρονομιά αφήνει το πνεύμα και το έργο του

ακέραιοι δικαστή στην Ελληνική Δικαιοσύνη αλλά και στην νεότερη ελληνική ιστορία στο σύνολό της. Ο ηρωισμός και η καθαρή και τίμια στάση του ας μας παραδειγματίσουν σήμερα, δίνοντάς μας θάρρος στην υπεράσπιση του δικαίου. Περνά στους αθανάτους της Ελληνικής Ιστορίας, ο Τερτσέτης, με τον φιλελεύθερο λόγο του, που χαρακτηρίζεται άξια ο ύμνος της Δικαιοσύνης.

Ως προς το Γέρο του Μοριά, ας μη λησμονούμε τα λόγια του: “Όσο ημπόρεσα έκαμα το χρέος μου εις την πατρίδα και εγώ και η φαμελιά μου. Είδα την πατρίδα μου ελεύθερη, είδα εκείνο όπου ποθούσα και εγώ και ο πατέρας μου και ο πάππος μου και όλη η γενιά μου, καθώς και όλοι οι Έλληνες”. Και ακούγοντας την θανατική ποινή, σταυροκοπήθηκε και βέβαιος για την ουράνια δικαιοσύνη είπε: “Καλύτερα είναι όπου σκοτώνομαι άδικα παρά δίκαια”._

Ασπασία

Μακεδονία μία και ελληνική!

Με μετάνοια και επιστροφή στο Χριστό.

Ακόμη ηχούν στα αυτιά μου τα εθνεγερτικά και φλογισμένα κηρύγματα υπέρ της “ελληνικότητας Μακεδονίας” του μακαριστού Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κυρού Παντελεήμονος Χρυσοφάκη. Τον θυμάμαι να δακρύζει για την Ελλάδα, για την Μακεδονία, να ψάλλει πάντοτε τον εθνικό μας ύμνο και να τονίζει την ελληνικότητα του Μεγάλου Αλεξάνδρου και της αγίας γης των Μακεδόνων. Πόση αγάπη έτρεφε αυτός ο ιεράρχης για την πατρίδα, για την Μακεδονία. Τόσο εκείνος, όσο και οι ιερείς του, στους οποίους το είχε μεταδώσει, σε κάθε απόλυση των Μυστηρίων και ιερών Ακολουθιών επικαλούνταν τις πρεσβείες “των αγίων ενδόξων Ισαποστόλων, φωτιστών των Σλαύων, Κυρίλλου και Μεθοδίου, των Ελλήνων Θεσσαλονικέων”. Και τώρα που έγινα κληρικός τους μνημονεύω κατ’αυτόν τον τρόπο. Πόσους αγώνες έκανε να κτίσει τον περικαλλέστατο Ναό τους στην παραλία και πόσο πόλεμο με ύβρεις και μηνύσεις και λάσπη δέχτηκε...

Θυμάμαι το συλλαλητήριο που διοργάνωσε η Ιερά Μητρόπολη Θεσσαλονίκης, όταν ήμουν φοιτητής στη συμπρωτεύουσα. Ήταν, νομίζω, το τελευταίο, που έκλεινε τον κύκλο των συλλαλητηρίων σε Θεσσαλονίκη, Αθήνα και Πειραιά. Πολιτικοί, ακαδημαϊκοί, κληρικοί όλων των βαθμίδων, Αγιορείτες πατέρες, όλο το πλήρωμα του λαού. Όλοι παρόντες, για την Μακεδονία μας, για την Ελλάδα μας. Γιατί, τι είναι η Ελλάδα δίχως Μακεδονία; ανάπηρη, λειψή, άρρωστη. Επικεφαλής όλων και κύριος ομιλητής ο Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ Β’ (αιωνία του η μνήμη, την ευχή του να έχουμε!). Ένας άλλος Παπαφλέσσας, ένας σύγχρονος Γερμανός Καραβαγγέλης! Η θωριά του αγέρωχη, η φωνή του δυνατή, μα η καρδιά του αγνή και άδοξη. Πατριώτης με τα όλα του, ένας γνήσιος εκκλησιαστικός άνδρας, Ορθοδοξότατος και Ελληνας.

Και τότε, όπως και σήμερα, κατηγορήθηκαν οι συμμετέχοντες στα συλλαλητήρια ως πατριδοκάπηλοι, εθνικιστές, ακραίοι, σκοταδιστές, μη ρεαλιστές και πολλά άλλα κοσμικά επίθετα. Δυστυχώς ζούμε στην εποχή που οι λέξεις και οι πράξεις και οι έννοιες έχουν χάσει το πραγματικό τους νόημα. Ο σύγχρονος άνθρωπος, υλιστής και φιλαυτος όσο ποτέ άλλοτε, αδυνατεί να ανέβει σε ύψη πνευματικά αναζητώντας την πραγματωση του προορισμού του, που είναι να κοιτά ψηλά(άνθρωπος=άνω θρώσκω) καλλιεργώντας ανώτερα ιδανικά και αξίες. Έχει προδώσει και ξεπουλήσει τα πάντα, αξιοπρέπεια, καθήκον, φιλότιμο, οικογένεια, πατρίδα, ηθική και τόσα άλλα. Έχει χαθεί το μέτρο και στα αυτονόητα ακόμη. Τι να περιμένει, όμως, κανείς από μια κοινωνία, από μια πολιτεία που πολεμά και χλευάζει καθετί ιερό, ηθικό, τίμιο, άγιο και δίκαιο ενώ ταυτόχρονα υπερασπίζεται και προωθεί και προβάλλει με κάθε μέσο (ακόμη και με νόμους) την ανηθικότητα, την αδικία, τη μετριότητα... Από μια κοινωνία που διαμαρτύρεται έντονα (και καλώς πράττει) για την οικονομική της αφαίμαξη, αλλά σφουρίζει αδιάφορα ή ψιθυρίζει για την κατάρρευση (ουσιαστικά) του μαθήματος των θρησκευτικών, την αλλαγή φύλου, το σύμφωνο συμβίωσης, την κατάργηση συμβόλων, την προσβολή της πίστης και της ιστορίας μας, την προσπάθεια αποχριστιανοποίησης της χώρας μας...

Είναι κακό να αγαπάμε την πατρίδα μας; Είναι εθνικισμός να δηλώνουμε φανερά ότι δεν επιθυμούμε να χάσουμε ούτε μέτρο από τα άγια και αιματοβαμμένα χώματα της γης που μας γέννησε και μας ανάστησε και μας θρέφει ακόμη; Γι’αυτά τα χώματα δεν πολέμησαν τόσοι και τόσοι γνωστοί και άγνωστοι πρόγονοί μας; Είναι ακρότητα να υπερασπιζόμαστε τα σύνορά μας, τη στιγμή που ακόμα και τα παιδιά στη χώρα των Σκοπίων θεωρούν ότι το κράτος τους φτάνει λίγο έξω από τη Λάρισα; (να, τι διδάσκονται στα σχολεία τους, όταν τα ελληνόπουλα έχουν, εσκεμ-

μένα από κάποιους, πλήρη μεσάνυχτα από την ιστορία του τόπου τους, την ένδοξη και μακρά.) Επαψε η φιλοπατρία να είναι αρετή; το ίδιο και η φιλοθεΐα και η φιλανθρωπία; «Είς αιώνος άριστος αμύνεσθαι περί πάτρης». Ενας είναι ο καλύτερος αιώνος, ν' αγωνιζόμαστε για την πατρίδα. (Ιλιάδα, Μ 243). Αυτό μας λέει ο Ομηρος, αυτό διαλαλεί η ιστορία μας, αυτό βροντοφωνάζουν ο Μιλτιάδης από το Μαραθώνα, ο Λεωνίδας από τις Θερμοπύλες, ο Θεμιστοκλής από τη Σαλαμίνα, ο Παλαιολόγος από την Βασιλεύουσα Πόλη, ο Παύλος Μελάς από τη Μακεδονία μας, ο Μεταξάς και οι φαντάροι μας το 1940 και τόσοι άλλοι που είπαν αυτό το ηχηρό "ΟΧΙ" και το αλησμόνητο "μολών λαβέ".

Σκέφτομαι, σαν μελετώ το βιβλίο "ΚΡΙΤΕΣ" της Π. Διαθήκης, στο πλαίσιο των εσπερινών κηρυγμάτων της φετινής χρονιάς στην Ιερά μας Μητρόπολη... Σκέφτομαι τους Ισραηλίτες που ταλαιπωρούνταν από τα γειτονικά τους έθνη, που επέτρεπε ο Δίκαιος Θεός να περνούν συμφορές και να υποδουλώνονται σε αλλόφυλους λαούς... Σκέφτομαι ότι η αιτία όλων αυτών των δοκιμασιών τους ήταν η αποστασία τους από το Θεό, το κατρακύλισμά τους στην ειδωλολατρία, το γεγονός ότι προσκύνησαν θεούς αλλότριους και ψεύτι-

κους... Σκέφτομαι και κάνω παραλληλισμό με τη δική μας κατάσταση. Γύρω μας οι γείτονες κάτι θέλουν και ζητούν, ο καθένας για λογαριασμό του: οι Τούρκοι τα νησιά και τη Θράκη μας, οι Βούλγαροι να βγουν στο Αιγαίο, οι Σκοπιανοί τη Μακεδονία και οι Αλβανοί την Ηπειρο... Μήπως επιτρέπει έτσι ο Χριστός μας, διότι εγκαταλείψαμε κι εμείς την οδό του Κυρίου και ακολουθήσαμε νέα ήθη και έθιμα; Μήπως, επειδή φύγαμε μακριά από το Ευαγγέλιο και τις άγιες εντολές του Χριστού και συνταχθήκαμε με το σατανά; Μήπως πρέπει να ξεκινήσουμε ως λαός τον επανευαγγελισμό μας, τη μετάνοιά μας και να επιστρέψουμε στις ελληνορθόδοξες ρίζες μας; Μήπως πρέπει να βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους και να κάνουμε ένα "restart" στον τρόπο σκέψης και ζωής; Μήπως ήρθε η ώρα να συνδεθούμε ξανά με τη γνήσια παράδοσή μας; Μήπως είναι ώρα να πάρουμε το κομβοσχοίνι στο χέρι και να κλίνουμε τα γόνατα μπροστά στην Μάνα Παναγιά; Μήπως πρέπει να κλάψουμε και να θρηνησουμε "επί τον ποταμό Βαβυλώνος"; Μήπως ήρθε η Μεγάλη Ωρα της Ορθοδοξίας; Ας το προσέξουμε αυτό, αδερφοί μου χριστιανοί, αδερφοί μου Έλληνες.

παπα-Φα

«Ηγιασμένον κομβολόγιον – ψηλαφώντας τον Παπαδιαμάντη»

Το ταξίδι μέσα από το λόγο του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη είναι πάντα μια πρόκληση. Κι όταν αυτό το ταξίδι πραγματοποιείται πάνω στη σκηνή από τη θεατρική ομάδα των Συναντήσεων Νέων του Αγίου Αχιλλίου Λάρισας, τότε η χαρά είναι μεγάλη!! Οχι μόνο γιατί ο Παπαδιαμάντης με ιδιαίτερα περιγραφικά κείμενα χρωματίζει την πραγματικότητα, αλλά γιατί νέοι άνθρωποι – μέσα στην εποχή της παγκοσμιοποίησης και της «εξαφάνισης» κάθε εθνικής κληρονομιάς – επέλεξαν να «κολυπήσουν στα βαθιά» και να ανακαλύψουν οι ίδιοι και να μας προσφέρουν και εμάς την αυθεντικότητα και την ομορφιά του λόγου του Παπαδιαμάντη.

«Η Σταχομαζώχτρα», «Το μοιρολόι της φώκιας», «Το Χριστόψωμο» και «Ερωτας στα χιόνια» ήταν τα τέσσερα μονόπρακτα θεατρικά «διαμάντια» στο πρώτο θεατρικό βήμα που κάνει η ομάδα αυτή. Δύσκολα κείμενα, αποδοσμένα με ξεχωριστό τρόπο το καθένα! «Η Σταχομαζώχτρα» αποδόθηκε με ρεαλισμό και ωραίες ερμηνείες από όλους τους ηθοποιούς και από τα δυο μικρά παιδιά που συμμετείχαν! Συγκινητικοί οι διάλογοι στα φτωχικά χρόνια, με αγωνία να αναθρέψει η γιαγιά Αχτίτσα τα δυο της ορφανά εγγόνια. Αν και η ιστορία αναφέρεται στο 1878, έχει τόσα κοινά στοιχεία με τη σημερινή εποχή...

«Το μοιρολόι της φώκιας» με στοιχεία αρχαίας ελληνικής τραγωδίας συνεπήρε το κοινό μέσα από τις μορφές των δυο αφηγητριών. Εκείνες, σχεδόν ακίνητες, ως άλλες Καρυάτιδες, κράτησαν την αγωνία του κοινού ως το τέλος του διηγήματος, για τον τραγικό θάνατο της Ακριβούλας, της εγγονής της γριάς Λούκαινας (όπως κλείνει χαρακτηριστικά: Σαν να 'χαν ποτέ τελειωμό τα πάθια κι οι καημοί του κόσμου).

«Το Χριστόψωμο» (γράφηκε το 1887) και αυτό διαδραματίζεται την ημέρα των Χριστουγέννων με κύριο πρόσωπο την κακιά πλεθερά της Διαλεχτής. Πόσο γλαφυρά απεικόνισαν οι νέοι ηθοποιοί τον κάθε ρόλο τους... Αμεσότητα και εκφραστικότητα, λιτό σκηνικό αλλά αρκετό για να δείξει ότι αυτό που έχει αξία είναι το ανθρώπινο

δυναμικό, η απόδοση του κάθε χαρακτήρα μέσα από τη φωνή και την έκφραση του προσώπου... Το απολάυσαμε!

«Ερωτας στα χιόνια». Καρδιά του χειμώνα και ο μπάρμπα Γιαννιός θυμάται όλη του τη ζωή, χωρίς να το ξέρει, την τελευταία μέρα της ζωής του. Το μοναδικό του απόκτημα και η μοναδική του συντροφιά το παλιό του παλτό, η πατατούκα του. Απλή αλλά και μοναδικά ρεαλιστική η ερμηνεία του μονολόγου, τόσο όσο να αποδώσει φόρο τιμής στον μπάρμπα Γιαννιό, που συμβολίζει το ανήσυχο πνεύμα, τον άνθρωπο που έζησε τη ζωή του με αγώνα ως ναυτικός, όπως πολλοί άνθρωποι κατά τη διάρκεια όλων των αιώνων της ελληνικής ιστορίας «μπάρκαραν» για ένα κομμάτι ψωμί...

Ομορφες σκηνές, ωραία μουσική, λιτός φωτισμός, σε όλους τους συντελεστές αξίζουν πολλά συγχαρητήρια!!! Μακάρι και στο μέλλον να ξαναδούμε αυτή την παράσταση, καθώς και άλλες καινούργιες προσπάθειες μέσα από τη θεατρική ομάδα του Αγίου Αχιλλίου!!! Συγχαρητήρια και στον πατέρα Ραφαήλ που δίνει βήμα και λόγο στους νέους να εκφραστούν, να δράσουν πολιτιστικά και πνευματικά!!! Και σε άλλες όμορφες θεατρικές προσεγγίσεις! Εύγε!!!

Βασιλική